

USNESENÍ

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 30. 11. 2021 o odvolání obžalované **M.L.**, narozené **XXXXX** v **XXXXX**, trvale bytem **XXXXX**, proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 29. 9. 2021, č.j. 3 T 54/2021 – 246, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalované **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná M.L. uznána vinnou ze spáchání dvojnásobného přečinu maření výkonu úředního a rozhodnutí podle § 337 odst. 4 trestního zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustila tím, že
 - 1) v Brně po několikaletém obdobném jednání nejméně v soudním rozhodnutí stanovených termínech dne **19. 9. 2017, 31. 10. 2017, 25. - 28. 12. 2017** bez vážného důvodu pod malichernými záminkami a bez nabídky jiných dnů styku nepředávala otci **T.V., narozenému XXXXX** nezletilou dceru **R.V., narozenou XXXXX**, v rámci soudem stanoveného styku otce s dítětem, přestože jí byla tato povinnost stanovena rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2016 pod č.j. 84 P 48/2009-515 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 23. 5. 2017 pod č.j. 21 Co 252/2016-546 s nabytím právní moci dne 3. 7. 2017, přičemž uvedeného jednání se dopustila přesto, že si byla vědoma toho, že jí bylo v opatrovnickém řízení za porušení soudního rozhodnutí o úpravě styku otce s nezletilou v minulosti bezvýsledně uloženo několik pořádkových pokut, a to usnesením Městského soudu v Brně ze dne 4. 4. 2014 pod č.j. 84 P 48/2009-215 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 20. 5. 2014 pod č.j. 21 Co200/2014-230 ve výši 2.000 Kč a usnesením Městského soudu v Brně ze dne 23. 4. 2015 pod č.j. 84 P 48/2009-352 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 23. 3. 2016 pod č.j. 21 Co 62/2016-417 ve výši 8.000 Kč,
 - 2) v Brně v období 4. čtvrtletí 2019 od měsíce září minimálně v termínech dle soudního rozhodnutí Městského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2016 pod č.j. 84 P 48/2009-515 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 23. 5. 2017 pod č.j. 21 Co 252/2016-546 s nabytím právní moci dne 3. 7. 2017, ve dnech **3. 9. 2019, 7. 9. - 8. 9. 2019, 10. 9. 2019, 17. 9. 2019**, bez vážného důvodu nepředávala otci **T.V., narozenému XXXXX** nezletilou dceru **R.V.**,

narozenou XXXXX, v rámci soudem stanoveného styku otce s dítětem, naopak činila neustálé kroky, aby zmařila setkávání společné dcery s jejím otcem vedené za účelem jak plnění rodičovské zodpovědnosti, tak navázání vzájemných rodinných vztahů, přičemž uvedeného jednání se dopustila přesto, že si byla vědoma toho, že jí bylo v civilním řízení za porušení soudního rozhodnutí o úpravě styku otce s nezletilou v minulosti bezvýsledně uloženo opakovaně několik pořádkových pokut, naposledy usnesením Městského soudu v Brně ze dne 30. 1. 2018 pod č.j. 84 P 48/2009-584 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2018 pod č.j. 21 Co 149/2018-622 ve výši 15.000 Kč.

2. Obžalované byl podle § 337 odst. 4 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 roků.
3. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolání obžalovaná. Odvolání směřovalo jak do výroku o vině, tak do výroku o uloženém trestu.
4. Obžalovaná odmítá, že by záměrně, úmyslně a bez důvodu mařila styk otce s nezletilou. Uvádí, že ke styku otce s nezletilou nedošlo pouze výjimečně, a to vždy pouze z důvodů existence objektivních překážek, které nemohla nijak ovlivnit a později zejména proto, že nezletilá styk se svým otcem po předchozích negativních zkušenostech výslovně odmítla a nechtěla k němu za žádných okolností odjet. Nedopustila se zaviněného jednání, kterým by mařila výkon úředního rozhodnutí a zcela tak chybí subjektivní stránka trestného činu. Dále nalézacímu soudu vytýká, že rezignoval na zásadu subsidiarity trestní represe vyjádřenou v ust. § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Dále rozporuje zjištění soudu I. stupně, že nezletilá je svou matkou dlouhodobě ovlivňována. Ve vztahu k uloženému trestu uvádí, že tento považuje za zcela nepřiměřeně vysoký, motivovaný soudem učinit exemplární rozhodnutí. Namítá, že takto uložený trest se odchyluje od výměry trestu, které běžně soudy ukládají v běžných věcech. K tomu přikládá statistiku z aplikace www.jaktrestame.cz. Dále přikládá i statistiky OS Brno – venkov, MS v Brně a KS v Brně. Z důvodů podrobně rozvedených v podaném odvolání navrhuje, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu projednání a rozhodnutí.
5. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal krajský soud v souladu s ust. § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo a dospěl k závěru, že je nedůvodné.
6. Napadený rozsudek je výsledkem řízení, ve kterém bylo postupováno v souladu s trestním řádem a nedošlo v něm k žádným procesním vadám, v důsledku kterých by bylo namíste jeho zrušení z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.
7. Soud I. stupně ve věci provedl všechno potřebné dokazování tak, jak mu to ukládá ust. § 2 odst. 5 trestního řádu a zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností. Obžalovaná se v podaném odvolání ani nedomáhá provádění dalších důkazů. Námitky, které rozvádí v podaném odvolání, jsou pouze opakováním obhajoby, kterou uplatnila v řízení před nalézacím soudem. Ten však na ni v odůvodnění napadeného rozsudku bezezbytku reagoval. Všechny důkazy, které byly provedeny v souladu s trestním řádem, byly vyhodnoceny v intencích § 2 odst. 6 trestního řádu, když v postupu soudu I. stupně nebylo shledáno nic, co by odporovalo formální logice. Je nutno připomenout, že je výsadním právem soudu I. stupně provedené důkazy hodnotit a odvolacímu soudu nepřísluší z podnětu podaného odvolání měnit skutkové, respektive právní závěry jen proto, že by případně hodnotil důkazy jinak. V dané konkrétní věci se odvolací soud zcela ztotožňuje s argumentací nalézacího soudu, jenž je rozvedena v odůvodnění napadeného rozsudku.

Pokud obžalovaná namítá, že soud rezignoval na zásadu subsidiarity trestní represe podle ust. § 12 odst. 2 trestního zákoníku, pak tato námitka není důvodná. Touto námitkou se soud I. stupně zabýval, jak se podává z odůvodnění napadeného rozsudku na č.l. 6. Závěry soudu I. stupně jsou

zcela v souladu se stanoviskem trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 301/2012 publikované pod č. 26/2013 Sb. a rozhodnutí trestních, z něhož je možno dovodit meze aplikace principu subsidiarity trestní represe. Dle něj se úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodů nedostatečné společenské škodlivosti uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Dále z konstantní judikatury Nejvyššího soudu vyplývá, že existence jiné netrestní právní normy, byť obecně umožňující určitou nápravu závadného stavu způsobeného pachatelem zároveň sama o sobě nezakládá povinnost postupovat s odkazem na princip ultima ratio výhradně jen podle této normy. Primární funkci trestního práva a aplikace jeho institutů je ochrana společnosti před kriminalitou, a to především prostřednictvím postihu trestných činů, za které jsou považovány protiprávní činy jejichž znaky jsou uvedeny v trestním zákoně. Jinak řečeno, pokud byl spáchán trestný čin, jehož skutková podstata byla bezezbytku ve všech znacích naplněna, stát nemůže rezignovat na svou roli při ochraně oprávněných zájmů poukazem na existenci institutu občanského práva nebo jiných právních odvětví, jimiž lze jinak též zajistit odstranění či nápravu nežádoucího či faktického právního vztahu. I odvolací soud dospěl k závěru, že jednání obžalované nevykazuje zvláštní specifické rysy, které by odůvodňovaly eventuální závěr, že spáchané skutky z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídají ani ten běžně nejlehčím vyskytujícím se případům maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 4 trestního zákoníku. Zcela přílehlavý je závěr soudu I. stupně, že dítě, které je již rozumově vyspělé se může vyjádřit k tomu, se kterým z rodičů se chce stýkat. Takové vyjádření však neslouží k převzetí stanoviska dítěte, zvláště v situaci, kdy nezletilá přijala negativní názory matky na otce. Soud I. stupně na základě provedené dokazování dospěl ke zcela správnému závěru, že důvody odmítání styku dcery s otcem ze strany obžalované jsou zcela účelové. Obžalovaná např. tvrdila, že jí měl svědek H. každý den telefonovat ze soustředění o tom, jak je nezletilá zoufalá, aby přijela. Naproti tomu svědek H. uvedl, že se dozvěděl o příjezdu matky až zprostředkovaně, nikam ji nezval. Rovněž lze poukázat na komunikaci mezi obžalovanou a poškozeným, která je obsažena ve spisovém materiálu. Rovněž jako nevěrohodná se jeví tvrzení obžalované o tom, že nezná P.Z., respektive s ním neudržovala vztah, avšak tento byl v jiné trestní věci u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 6 T 109/2013 odsouzen za napadení poškozeného v důsledku kterého byl i tento hospitalizován, přičemž odsouzený sám vztah obžalované potvrdil. Chování obžalované tak zcela odpovídá tvrzení poškozeného, který uvedl, že mu obžalovaná před dvěma lety řekla, že dceru již neuvidí. Pokud se týká námitky obžalované, že nejednala úmyslně, tak tato námitka není důvodná. Obžalovaná nejenže nerespektovala soudní rozhodnutí o úpravě styku, ale i poté co jí bylo ukládány pořádkové pokuty, tak tento svůj postoj nepřehodnotila, ač si byla vědoma svých povinností a na tyto byla i opakovaně upozorňována. Za této situace nejsou pochybnosti o tom, že obžalovaná jednala v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

8. Možno shrnout, že důkazy, které byly soudem I. stupně u hlavního líčení provedeny, a které také byly podle § 2 odst. 6 trestního řádu náležitým způsobem vyhodnoceny, zcela jednoznačně svědčí o tom, že se obžalovaná dopustila jednání popsáno ve výroku napadeného rozsudku, kdy tímto jednáním naplnila všechny zákonné znaky skutkové podstaty dvou přečinů maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 4 trestního zákoníku, byť poté co proti ní byla bezvýsledně použita opatření v občanském soudním řízení směřující k výkonu rozhodnutí soudu o úpravě styku s dítětem mařila výkon takového rozhodnutí. Z důvodů výše rozvedených byl výrok o vině shledán jako správný a byl potvrzen.
9. Při ukládání soud I. stupně důsledně respektoval všechny skutečnosti z tohoto pohledu rozhodné tak, jak mu to ukládá ust. § 37 až § 42 trestního zákoníku. Na straně obžalované bylo jako k polehčující okolnosti možno přihlídnout k její dosavadní bezúhonnosti. Na druhou stranu jí přitěžovalo, že spáchala dva trestné činy. Obžalované tak byl ukládán úhrnný trest podle ust. § 337 odst. 4 trestního zákoníku. Obžalovaná tak byla ohrožena trestem odnětí svobody až na jeden rok.

Trest odnětí svobody uložený ve výměře 6 měsíců podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 2 roků, nelze považovat za trest nepřiměřeně přísný, kdy nelze pominout dlouhodobost jednání obžalované a jí způsobený. Pokud byly ze strany obžalované předloženy statistické údaje ohledně ukládání trestu za trestný čin dle § 337 odst. 4 trestního zákoníku, pak je nutno konstatovat, že ukládání trestu je ryze individuální, kdy trestní sankce se ukládání s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a k poměrům pachatele, přičemž musejí být zohledněny i právem chráněné zájmy osob poškozených trestným činem. Ukládání trestu se neřídí statistickými údaji. Navíc s přihlédnutím k tomu, že údaje předložené obžalovanou nedopadají na situaci, kdy je ukládán trest za dva trestné činy.

10. Z důvodů, které jsou rozvedeny výše, bylo odvolání obžalované M.L. podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné zamítnuto.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm.a), b)cc), § 140 odst.1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1,2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst.1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000,- Kč.** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno 30.11.2021

JUDr. Vlastimír Čech v. r.
předseda senátu

Vypracoval:
Mgr. Dan Krátký v. r.